

Dragon Rapide

Direcció: Jaime Camino **Guió:** Jaime Camino, Román Gubern **País:** Espanya **Durada:** 96 min **Any:** 1986 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Juan Diego, Vicky Peña, Manuel de Blas, Pedro Díaz del Corral... **Música:** Xavier Montsalvatge **Fotografia:** Juan Amorós **Distribuïdora:** Racord Producciones **Estrena a Espanya:** 9/7/1986

Apta per a tots els públics

Versió original en espanyol, català, anglès i àrab

SINOPSI

Espanya, Segona República. El juliol de 1936, Francisco Franco, capità general de les Canàries, s'ha de traslladar, en secret, al Marroc per posar-se al capdavant de les tropes revoltades, per enderrocar el Govern del Front Popular. El Dragon Rapide, un avió britànic, serà clau en el desenvolupament de l'operació que portaria a la insurrecció militar del 18 de juliol i la posterior Guerra Civil espanyola. (FilmAffinity)

CRÍTICA Font: <https://lebonneloup.wordpress.com/2011/07/18/dragon-rapide/> - 18/7/2021

Avui fa 75 anys que un sector l'Exèrcit espanyol es va aixecar en armes contra el govern republicà legítimament establert. El fracàs de l'intent colpista va conduir irremissiblement a l'arxifamosa Guerra Civil espanyola. Aprofitant que el Pisuerga passa per Valladolid, portem avui la ressenya a la pel·lícula **Dragon Rapide**, l'avió que va traslladar el general Franco des de les Canàries fins al Marroc espanyol per aconseguir els comandaments dels números africans de l'Exèrcit.

La pel·lícula narra els dies previs al cop de juliol del 36, i se centra especialment en les vicissituds per adquirir i fer portar des de Londres fins a les Canàries, el famós avió que traslladaria Franco al Marroc. Com és evident, veurem aparèixer per la pantalla els personatges clau del contuberni colpista, des d'E/ Director -general Mola-, fins a Franco -al principi personatge secundari i indecís-, passant per Juan March -que va proporcionar els diners necessaris-, Luis Bolín -corresponsal d'ABC a Londres i peça clau com a «aconseguidor»-, José Calvo Sotelo -el diputat dretà assassinat dies abans, i peça important de la trama civil-, i per descomptat, donya Carmen Polo, aleshores esposa i suposada *Pepito Grillo* del futur dictador.

Tot això suposa en si un moment important del recent cinema espanyol, ja que fa de la pel·lícula cinema de reconstitució històrica anant als personatges protagonistes, fet no gaire habitual, ja que entre les moltíssimes pel·lícules que des de la mort de Franco van tractar el tema de la Guerra Civil, poques, per no dir cap, havien volat tan alt a l'hora de retratar personatges realment històrics, centrant-se per contra, de forma majoritària, en petites històries -no per això punyents- d'ambient rural (probablement l'escassetat de mitjans tingui molt a dir-hi respecte d'això). En definitiva, aquest tipus de cinema que tan bé saben fer als Estats Units, imprimint a històries reals de despatxos presidencials i altes esferes la seva dosi d'intriga perquè, tot i que coneguem el final, la qüestió es plantegi gairebé fregant el *thriller* polític.

La pel·lícula compta com a coguionista amb el professor Román Gubern, això ja és una garantia de serietat i bona feina, però a més inclou l'hispanista Ian Gibson com a assessor històric, i es nota en el molt rigor que la pel·lícula aplica, malgrat que, com resulta inevitable, es colin moments de ficció o situacions «de portes endins» sobre les quals és difícil imaginar que poguéssin haver-hi testimonis. Les actuacions de Juan Diego i Vicky Peña són molt notables, i el primer aconsegueix no caure en la paròdia fàcil -això no és una comèdia- encara que el personatge real sempre ha donat molt de joc per a la imitació ridícula. Afortunadament, i malgrat que hi ha i hi haurà qui s'entesti a provocar controvèrsies, la gran majoria dels fets narrats estan contrastats i no hi ha gaire tatxa per posar a la pel·lícula en aquest nivell, ja que fins i tot quan es posa en boca d'algun personatge una cosa semblant a judicis de valor, es fa amb força cura. Em temo, però, que això, com sempre, no deixarà contents a tothom.